

Bogár László: A németországi változásokra

2025 március 04. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Laci bácsi nagyon keményen odasózott! - Olvassák el!

Technikailag annyi a kérdés, hogy csak a szociáldemokratákat veszik be az uniópártok, vagy a zöldeket is.

Akárhogy is lesz, egyik sem „alternatíva Németország számára”

Batsányi János híres versében (A franciaországi változásokra) a francia forradalmat, mint az emberi történelem legnagyszer?bb fejleményét ünnepli – ma már egy „picit” árnyaltabban látjuk. Az a brutális tömeggyilkosság-sorozat ugyanis, amelyet francia forradalomként ma is párás szemekkel köteles ünnepelni a világ, legf?képpen arra szolgált, hogy bestiális kegyetlenséggel „végképp eltörölje a múltat”, ahogy azt néhány évtizeddel ez után egy Eugène Pottier nev? szabadk?m?ves Internacionálé cím? indulójában megfogalmazta. És akik nem nagyon akarták volna eltörölni a múltat, mint például egy Vendée nev?, Loire környéki vidék lakói, azokat olyan kegyetlenséggel gyilkolták le, amilyenre már nem nagyon vannak szavak. (Nem véletlen, hogy ezen a vidéken ma is egy kicsit visszafogottabb az ünneplés július 14-én.)

A múltat végképp eltörölni buzdít az induló szövege, pedig ennél képtelenebb és veszélyesebb dolog nem nagyon létezik az emberi világban. A múlt, vagyis a hagyomány minden emberi közösség számára az önmagával való azonosság legf?bb hordozója. Ha ezt valamely szándék eltörölni akarja, annak elég nyomós oka kell hogy legyen. Leginkább nyilván az, hogy az adott emberi közösség elveszítse az önmagával való azonosság minden feltételét. Az antik görög nyelvben az önazonosságot az identitás szó fejezte ki, amelyben az „id” azt jelenti, „ön”, és akinek nincsen „id”-je, mint azt a magyar nyelv játékos rugalmassága nyomán láthatjuk, az idétlenné válik.

Így vált egyre idétlenebbé az a német nép, amelynek legmélyebb identitástalapzatát most már negyedik alkalommal akarja földig rombolni az az évezredek óta „nem létez?” világer?, amely a francia forradalomban a jakobinus, kés?bb a „kommunárd” (mint az el?bb említett Eugène Pottier), majd a bolsevik és ma neoliberális globálnyik álruhájában mutatja meg önmagát. Ékes bizonyságaként a francia mondásnak miszerint „Plus ça change, plus c'est la même chose”, vagyis minél inkább változik, annál inkább ugyanaz marad.

A „nulladik” világháborúban, ez volt a harmincéves háború (1618 és 1648 között), lerombolták a Német–Római Birodalmat, mint a németség els? birodalmát. Az els? világháborúban lerombolták a németség második birodalmát, amely 1870 és 1920 között létezett. A második világháborúban lerombolták a németség „harmadik birodalmát” (ez volt az egyetlen, amely a „jogfolytonosság” hangsúlyozása érdekében használta a „harmadik” sorszámnevet. A most zajló, harmadik világháborúban pedig lerombolni törekszik a németség negyedik birodalmát, amelyben óvatosságból Európai Uniónak álcázva próbálta feltüntetni magát a németség, de lebukott, és így most pusztulnia kell. Valami olyan „látványtechnikával”, mint amilyet az Északi Áramlat „felrobbantódása” nyomán láthattunk.

A harmincéves háborúban a német birodalom egyes vidékein a népesség hetven százaléka pusztult el, és a „nem létez?” úgy vélhette, hogy innen nincs visszatérés, de lett! A második birodalom az akkori világ legsikeresebb technostruktúráját építette ki, és világbirodalomként akarta átélni önazonosságát, ezért kellett iszonyú nyomorúságra ítélni és kiprovokálni azt a brutális „immunreakciót”, amellyé a harmadik birodalom vált. Miután újra földig rombolták, kegyesen megengedték neki, hogy saját tudására és szorgalmára építve újra gazdag és rendezett legyen, de csak úgy, ha tudomásul veszi „múltja végképp eltörlését”. Vagyis, hogy nincs múlt, nincs kultúra, nincs önazonosság, viszont „kárpótlásként” szabadon dagonyázhat a globális „multikulti” híg moslékjában. És mivel a német mindent pedáns eltökéltséggel csinál, így ebben sem volt hiba, a németség néhány évtized, három generáció alatt példás fegyelmezettséggel darálta le önmagát.

Pontosabban volt azért kísérlet a visszafordulásra, amelyeket ugyanilyen példásan torolt meg a „nem létez?” világer?. Az egyik a hatvanas és hetvenes évek fordulójától kezd?dött, és amelyre válaszként a Rote Armee Fraktion „csinált” polgárháborúja érkezett. A második a német újraegyesítés el?tt és alatt, amikor a német pénzhatalmi szuperstruktúrát gyilkolta le a „nem létez?” világer? fegyelmez?-hatalmi részlege. Érthet?, hogy ezek után nem nagyon maradt „motiváció” a német elitekben arra, hogy a történelmi identitás-visszaszerz? harcaikat tovább folytassák.

Ám valami csoda folytán mégis csak kialakulni látszik egy olyan er?, amely „alternatívát” kínál a németség számára, és bár a „nem létez?” világer? lokális kollaboránsai mindent megtettek azért, hogy köztörvényes b?ncselekményként kezeljék az AfD-t, ám ezzel csak azt érték el, hogy mára a második legnagyobb politikai alakzattá vált. Az el?rejelzések pontosak voltak, a német választás nem hozott meglepetést, gy?ztek az uniópártok, és stabilan a második helyen áll az AfD, ahogy egy „alternatívához” illik. Technikailag annyi a kérdés, hogy csak a szociáldemokratákat veszik be az uniópártok vagy a zöldeket is. Akárhogy is lesz, egyik sem „alternatíva Németország számára”, mert az alapvet? kérdésekre nemcsak, hogy válasz nincs, de a válasz megadásához szükséges fogalmak sem szerepelnek a leend? kormányt megalakító pártok szótárában.

Zavaros id?k jönnek tehát a németség számára, mert amíg a „demokrácia” nevében „t?zfalat” épít?, ám a német

nép önazonosságának felépülését minden létez? eszközzel lerombolni igyekv?, globális birodalmi kollaboráns pártok kezében van a formális hatalom, addig csak ugyanaz a kaotikus örvénylés marad, mint amelyet a gázvezeték „felrobbantódásával” jelzett a fegyelmez? hatalom. Isten óvja Németországot!

Bogár László

A szerz? közgazdász

www.magyarhirlap.hu

Ajánló